

STAN DZIEWIC.

(*ordo virginum, OV*).

HISTORIA.

Obrzęd konsekracji dziewic należy do najcenniejszych skarbów liturgii rzymskiej. Już w początkach Kościoła konsekrowano dziewice według uroczystego rytu, przez który stawały się one osobami konsekrowanymi. Dziewice w tamtym czasie mieszkały ze swoimi rodzinami albo we własnych domach. W swojej posłudze były do dyspozycji Kościoła, przede wszystkim przez modlitwę i pełnienie dzieł miłosierdzia.

Wraz z rozwojem życia monastycznego Kościół powiązał to powołanie z uroczystą profesją trzech rad ewangelicznych, życiem we wspólnocie, w posłuszeństwie przełożonemu i wspólną regułą, a na mocy dekretów Soboru Laterańskiego II (1139 r.) zaprzestano udzielania konsekracji dziewicom żyjącym w świecie.

Sobór Watykański II podjął temat konsekracji dziewic żyjących w świecie. Odnowiony ryt został zaaprobowany przez papieża Pawła VI. *Congregatio de Culto Divino* 31 maja 1970 r. opublikowała ryt, który wszedł w życie 6 stycznia 1971 r. w Kodeksie Prawa Kanonicznego, promulgowanym 25 stycznia 1983 r., stanowi dziewic poświęcony jest kan. 604. Polski przekład *Obrzędy konsekracji dziewic* został zatwierdzony przez Kongregację ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów 28 maja 1990 r. i wydrukowany w 2001 r. w 2006 r. zostaje powołana Podkomisja KEP ds. Indywidualnych Form Życia Konsekrowanego.

ISTOTA I SKUTKI KONSEKRACJI.

Począwszy od czasów apostołskich dziewice chrześcijańskie, powołane przez Pana, by poświęcić się Mu w sposób niepodzielny w większej wolności serca, ciała i ducha, podejmowały za aprobatą Kościoła decyzję życia w stanie dziewictwa dla Królestwa niebieskiego.¹

Dziewice – wyrażając święty zamiar gruntowniejszego naśladowania Chrystusa – są Bogu poświęcone przez Biskupa Diecezjalnego według zatwierdzonego obrzędu liturgicznego, zostają mistycznie zaślubione Chrystusowi, Synowi Bożemu, i przeznaczone na służbę Kościołowi.²

Przez uroczysty obrzęd dziewica, pozostając w świecie, staje się osobą poświęconą, wielkim znakiem miłości Kościoła do Chrystusa i eschatologicznym obrazem niebieskiej Oblubienicy i przyszłego życia.³

GLÓWNE OBOWIĄZKI DZIEWIC.⁴

Dziewice poświęcone Bogu z natchnienia Ducha Świętego składają zobowiązanie do życia w czystości, aby bardziej kochać Chrystusa i lepiej służyć bliźnim. Zgodnie ze swym stanem i otrzymanymi charyzmatami oddają się pokucie, dziełom miłosierdzia, apostołstwu i gorliwej modlitwie. Codziennie odmawiają Liturgię Godzin, zwłaszcza Jutrznę i Nieszpory. W ten sposób, łącząc swój głos z głosem Chrystusa, Najwyższego Kapłana, oraz Kościoła świętego, nieustannie wielbią Ojca Niebieskiego i wypraszać zbawienie świata.

---

¹ 1 Kor 7, 34-36; Mt 19, 12; KKK, 922.

² KPK, kan. 604 § 1.

³ Obrzędy konsekracji dziewic, *Wprowadzenie ogólne, 1*; KKK, 923.

⁴ Por. Obrzędy konsekracji dziewic, *Wprowadzenie ogólne, 2*.

WARUNKI DOPUSZCZENIA DO KONSEKRACJI DZIEWIC.

Do konsekracji można dopuszczać dziewice żyjące w świecie, które nigdy nie zawierały małżeństwa ani nie żyły publicznie, czyli jawnie, w stanie przeciwnym czystości, według ogólnej opinii przez swój wiek, roztropność i obyczaje dają rękojmię, że wytrwają w życiu czystym oraz poświęconym służbie Kościołowi i bliźnim i zostały dopuszczone do konsekracji przez Biskupa Diecezjalnego.⁵

Kandydatka pragnąca przyjąć konsekrację zwraca się bezpośrednio do Biskupa Diecezjalnego, przedstawiając prośbę o rozeznanie i konsekrację oraz opinię księdza proboszcza, życiorys i świadectwo chrztu.⁶

ODPOWIEDZIALNOŚĆ BISKUPA DIECEZJALNEGO.

Dziewice konsekrowane przez Biskupa łączą się szczególną więzią z Kościołem partykularnym, któremu służą z poświęceniem, chociaż pozostają w świecie.⁷ Ze względu na konieczność współpracy ich obecność wymaga specjalnej uwagi ze strony Biskupa Diecezjalnego i kapłanów.⁸

Bezpośrednia odpowiedzialność za dziewice konsekrowane na terenie diecezji spoczywa na Biskupie Diecezjalnym, który rozeznaje autentyczność powołania, dopuszcza do konsekracji i jest szafarzem obrzędu konsekracji dziewic. Inny biskup może przewodniczyć obrzędowi za zgodą Biskupa Diecezjalnego.⁹

Przed konsekracją Biskup Diecezjalny zapewnia kandydatce formację początkową oraz przeprowadza rozmowę z kandydatką na temat jej sposobu życia, którego wymaga charakter charyzmatyczny dziewictwa konsekrowanego.

Po konsekracji Biskup troszczy się o formację ciągłą, podtrzymywanie duchową więź z dziewicami konsekrowanymi powierzając odpowiedzialność za formację początkową i ciągłą oraz opiekę duszpasterską nad dziewicami konsekrowanymi odpowiednio przygotowanemu prezbiterowi.

REALIZACJA CHARYZMATU ŻYCIA DZIEWICTWA KONSEKROWANEGO.

Dziewice konsekrowane prowadzą indywidualny tryb życia w świecie, nie podlegając żadnym strukturom życia wspólnotowego. Wspólnotą dla dziewicy konsekrowanej, w której realizuje swoją misję, jest Kościół diecezjalny. Charakter diecezjalny stanu dziewic konsekrowanych stanowi istotną cechę tej formy życia i polega na przynależności i miłości dziewicy konsekrowanej do swojego Kościoła lokalnego, do jego historii i teraźniejszości, pełnym uczestnictwie w życiu Kościoła lokalnego, w którym „tu i teraz” istnieje i aktualizuje się Kościół Powszechny oraz przyjęciu planów duszpasterskich diecezji i dyspozycyjności na proponowany udział w ich realizacji w ramach możliwości i osobistych predyspozycji każdej z dziewic.

Pierwszą służbą dziewicy konsekrowanej, którą oddaje Kościołowi, jest dążenie do osobistej świętości w sposób odpowiadający charyzmatowi stanu. Dziewica konsekrowana może służyć diecezji podejmując także dobrowolnie działalność apostołską na prośbę Biskupa Diecezjalnego jako osoba zatrudniona przez instytucje kościelne.

⁵ Por. Obrzędy konsekracji dziewic, *Wprowadzenie ogólne*, 3-5.

⁶ Por. KPK, kan. 645 § 1.

⁷ Posynodalna Adhortacja Apostolska *Vita consecrata*, 7.

⁸ Instrukcja Kongregacji Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego *Rozpocząć na nowo od Chrystusa. Odnowione zaangażowanie życia konsekrowanego w trzecim tysiącleciu*, 19.

⁹ Posynodalna Adhortacja Apostolska *Vita consecrata*, 49; Obrzędy konsekracji dziewic, *Wprowadzenie ogólne*, 6.

Dziewice mogą się zrzeczać w stowarzyszeniach dla wierniejszego wypełniania swego zamiaru oraz dla służby Kościołowi, odpowiadającej ich własnemu stanowi i wykonywanej przy wzajemnej pomocy.¹⁰

Aby wiernie realizować swoje powołanie dziewica konsekrowana wedle możliwości codziennie uczestniczy we Mszy Świętej i adoruje Jezusa obecnego w Najświętszym Sakramencie, czyta Pismo Święte, odprawia rozmyślanie i sprawuje Liturgię Godzin, ma specjalne nabożeństwo do Maryi, która jest dla niej wzorem i oparciem, często przystępuje do sakramentu pojednania i w sposób wolny obiera kierownictwo duchowe. W przeżywaniu świętości ewangelicznej dziewica konsekrowana może podjąć wybraną przez siebie formę duchowości zakorzenioną w Tradycji Kościoła.

Dziewica konsekrowana jest zobowiązana sama zapewnić sobie mieszkanie (osobno lub z rodziną), stałe źródło utrzymania i świadczenia społeczne. Widzialnym znakiem konsekracji jest obrączka.¹¹

FORMACJA POCZĄTKOWA I CIĄGLA.

Systematyczna formacja duchowa, teologiczna i apostołska dziewczec konsekrowanych obejmuje dwa etapy: formację początkową i formację ciągłą.

Formację początkową kandydatka podejmuje po wyrażeniu zgody przez Biskupa Diecezjalnego;¹² obejmuje ona etap wstępny, w czasie którego kandydatka rozpoznaje powołanie właściwe stanowi dziewic, czasowe zobowiązanie do życia w czystości i bezpośrednio przygotowanie do konsekracji.

Dziewica konsekrowana ma obowiązek do końca życia kontynuować swoją formację duchową, teologiczną i apostołską.¹³

---

¹⁰ KPK, kan. 604, §2.

¹¹ Biskup Diecezjalny może zatwierdzić – za zgodą dziewczyc konsekrowanej lub na jej prośbę – inny, widzialny znak konsekracji.

¹² Biskup Diecezjalny określa czas i sposób realizacji formacji początkowej.

¹³ Por. KPK 661; Biskup Diecezjalny określa sposób realizacji formacji ciągłej np. poprzez uczestnictwo w regularnych spotkaniach w ciągu roku, corocznych rekolekcjach zamkniętych oraz innych spotkaniach służących formacji, udział wspólnotowy we Mszy św. i Liturgii Godzin; formacja ciągła może być prowadzona we współpracy z innymi diecezjami przy uwzględnieniu wzajemnych doświadczeń.